

ΞΕΧΕΙΜΩΝΙΑΣΜΑ

Τώρα είναι εποχή για ξεκούραση, τίποτα δεν συμβαίνει.
Το εμβρυουλκό της μαμής έκανε τη δουλειά του,
πήρα το μέλι μου,
έξι ολόκληρα βάζα.
Έξι γατίσια μάτια στο κελάρι,

ξεχειμωνιάζουν στα κατασκότεινα
στην καρδιά του σπιτιού
δίπλα στις ξινισμένες μαρμελάδες του τελευταίου νοικάρη
και τις άδειες λάμπες των μπουκαλιών —
το τζιν του κυρίου Τάδε.

Σ' αυτό το δωμάτιο ποτέ δεν είχα μπει.
Σ' αυτό το δωμάτιο δεν μπορούσα να πάρω αναπνοή.
Η σκοτεινιά σε αρμαθιές όπως οι νυχτερίδες,
κανένα φως
εκτός απ' το φακό και την ασθενική

κίτρινη λάμψη του πάνω σε αποκρουστικά αντικείμενα —
μαύρη ανοησία. Παρακμή.
Δαιμονοληψία.
Όχι εγώ, εκείνα με κατέχουν.
Δεν είναι άσπλαχνα ούτε αδιάφορα,

μόνο αδαή.
Αυτή την εποχή περιμένεις τις μέλισσες — οι μέλισσες
τόσο αργές ώστε δεν τις αναγνωρίζω,
στοιχίζονται σαν στρατιώτες
μπροστά στο κουτί με τη ζάχαρη

για να αναπληρώσουν το μέλι που τους πήρα.
Η ζάχαρη τις συντηρεί.
Το επεξεργασμένο χιόνι.
Αυτό τις κρατά ζωντανές, αντί για τα λουλούδια.
Το πίνουν. Το κρύο εγκαθίσταται.

Τώρα γίνονται μια μπάλα,
μαύρη
βούληση ενάντια στο λευκό.
Το χαμόγελο του χιονιού είναι λευκό.
Εξαπλώνεται, μακρύ σώμα από πορσελάνη,

που πάνω του, τις ζεστές μέρες,
μπορούν μονάχα να μεταφέρουν τους νεκρούς τους.
Οι μέλισσες είναι όλες γυναίκες,
υπηρέτριες κι η μεγαλόσωμη γαλαζοαίματη.
Ξεφορτώθηκαν τους άντρες,

τους αργόστροφους, αδέξιους γκαφατζήδες, τους αγροίκους.
Ο χειμώνας είναι για τις γυναίκες —
η γυναίκα, ατάραχη με το πλεκτό της,
πλάι στην κούνια από καρυδιά,
το σώμα της ένας βολβός που το ψύχος εμποδίζει να σκεφτεί.

Θα επιζήσει η κυψέλη, θα καταφέρουν
οι γλαδιόλες να αποταμιεύσουν τη θερμότητα τους
για την καινούργια χρονιά;
Τι γεύση θα έχουν τα χριστουγεννιάτικα ρόδα;
Οι μέλισσες πετούν. Γεύονται την άνοιξη.